

Arrest

nr. 340 178 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. SWELDENS
Lange Elzenstraat 44
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 28 mei 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. SWELDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2016 kwam verzoeker aan in België.

Op 13 september 2017 diende verzoeker een aanvraag in om gezinshereniging in functie van zijn vader.

Op 29 juni 2018 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 12 oktober 2020, 26 februari 2024 en 24 maart 2024 werd verzoeker veroordeeld door respectievelijk de politierechtbank van Antwerpen – afdeling Turnhout, opnieuw de politierechtbank van Turnhout en het hof van beroep van Antwerpen. De eerste twee veroordelingen hadden betrekking op verkeersdelicten, de laatste op het bezit van cannabis.

Op 31 januari 2025 werd verzoeker door een arrest van het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 8 jaar met onmiddellijke aanhouding voor het deel uitmaken van een criminele organisatie, foltering en wederrechtelijke gevangenhouding.

Op 28 mei 2025 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf beëindigd met het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 340 177 van 27 januari 2026 verwierp de Raad dit beroep.

Op 28 mei 2025 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker een inreisverbod van 10 jaar op (bijlage 13sexies).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer

naam: F.

voornaam : D. A. S.

geboortedatum : (...)2000

geboorteplaats: P.

nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.05.2025 gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet van 15 december 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke elementen die uw dossier kenmerken.

Op 17.03.2023 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van wederrechtelijke vrijheidsberoving met lichamelijke foltering.

Vanaf 01.02.2024 onderging u uw voorlopige hechtenis onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u 24.03.2024 (op beroep tegen vonnis d.d. 05.01.2024) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met uitstel gedurende een proeftermijn van 2 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan cannabis te hebben ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit te hebben gehad, te hebben geteeld of vervaardigd voor persoonlijk gebruik, met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook (feit gepleegd op 21.06.2023).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 31.01.2025 (op beroep tegen vonnis d.d. 12.06.2024) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig had gemaakt aan wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan 2 personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft; aan foltering met de omstandigheid dat de behandeling bij het slachtoffer een zware verminking heeft veroorzaakt en aan een persoon te hebben aangehouden of te doen aanhouden en vervolgens te hebben gevangen gehouden of te hebben doen gevangen houden, met de omstandigheid dat de aangehouden en gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd werd (feiten gepleegd op 22.02.2023 en op 23.02.2023).

Op 31.01.2025 werd het E.T. ingetrokken en werd u opnieuw opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van uw veroordeling d.d. 31.01.2025.

U zit momenteel een gevangenisstraf uit van 8 jaar voor zeer ernstige, uiterst gewelddadige, verwerpelijke en gruwelijke feiten. U was één van de leden van een criminele organisatie die actief meewerkte aan de gevangenneming van W.H. waarbij hij met de dood werd bedreigd, gefolterd met zware verminking tot gevolg en vervolgens werd gedumpte. Volgens uw huidige detentiefiche zal u strafeinde bereiken op 14.03.2031. Uw gedrag duidt op een diepgewortelde criminele ingesteldheid en een sterke verbondenheid met een milieu waar geweld en misdaden worden genormaliseerd. Dit, gecombineerd met het financiële motief en de bereidheid om extreme middelen in te zetten, maakt het risico op herhaling van ernstige misdrijven reëel.

Op 22.02.2023 werd ter hoogte van het Van der Valk Hotel te Eindhoven, W.H. ontvoerd. In de omgeving van het gehuurde voertuig Volkswagen Caddy waarmee de heer W. en zijn vriend zich verplaatsten werden 2 blokken van telkens 100 gr hasj aangetroffen zodat de politie ervan uitging dat de heer W. had afgesproken om een drugstransactie te laten doorgaan.

De heer W. verklaarde later dat hij bij de ontvoering in het gezelschap was van 3 andere mannen en het effectief de bedoeling was om een andere organisatie drugs afhandig te maken.

Volgens de informatie van de Nederlandse politie zou de heer W. zich samen met anderen hebben ingelaten met de diefstal van een grote partij cocaïne en zou de eigenaar opdracht hebben gegeven tot de ontvoering en mishandeling. In het strafdossier is er sprake van "35 blokken cocaïne ter waarde van meerdere miljoenen" die zouden gestolen zijn van de criminele organisatie, reden waarom het plan opgezet en uitgevoerd werd om de heer W., één van de vermeende daders van de cocaïnediefstal, tijdens een opgezette drugsoverhandiging in Eindhoven te kidnappen, vervolgens gevangen te houden en te folteren om aldus van hem informatie te bekomen over de vindplaats van deze drugs en het geld (adressen), alsook om de namen te bekomen van de personen die bij de cocaïnediefstal waren betrokken.

De heer W. werd met geweld in een bestelwagen Peugeot Boxer getrokken. Reeds in de bestelwagen werd hij mishandeld: er werd een kap over hem heen getrokken, hij werd verschillende keren diep gesneden met zijn eigen mes, zijn handen en voeten werden strak vastgetaped, hij werd geschopt en geslagen en er werden sigaretten op hem uitgedrukt. De bestelwagen verplaatste zich naar België om vervolgens een tijdlang stil te staan te M., G. om dan naar een loods in W. te rijden. De heer W. werd vervolgens tussen 00u05 en 04u35 door meerdere personen gefolterd en mishandeld waarbij hij onder meer werd geslagen en geschopt, het woord "dief" op zijn voorhoofd werd gekrast, hij overgoten werd met ammoniak, er een dambordpatroon op zijn rug werd gekrast, hij op zijn voeten en knieën werd geslagen met een hamer, zijn oorlellen werden doorgeknipt, zijn voeten met een mes werden bewerkt, zijn vingertopje werd afgeslagen met een beitel en zijn volledige vinger werd afgeknipt met een kniptang en in zijn anus werd gestoken.

Na de foltering werd de heer W. opnieuw in de bestelwagen geplaatst en naar R. gereden. In de deelgemeente W. werd de bestelwagen achter gelaten. Deze was niet meer rijvaardig wegens een technisch probleem. De heer W. werd achtergelaten in de niet-slotvaste bestelwagen en heeft deze na enkele uren verlaten. Hij werd omstreeks 12u30 door gemeentearbeiders gevonden en onmiddellijk naar het ziekenhuis gebracht.

De letsels van de heer W. getuigen niet alleen van een buitengewone gruwelijkheid maar werden tevens toegebracht in een specifieke context van professionele drugscriminaliteit. Uit de feiten blijkt dat u en uw mededaders fysieke wraak bij winstverdeling absoluut lieten primeren boven menselijke waarden. De fysieke en psychische integriteit van een medemens is klaarblijkelijk van geen enkel belang. Bij de ontvoering en de foltering werd er bijzonder driest te werk gegaan. De feiten hadden ongetwijfeld een zware impact op uw slachtoffer en getuigen van absoluut gebrek aan respect voor zijn fysieke en psychische integriteit. Eens te meer blijkt dat drugs en druggerelateerde criminaliteit een ontwrichtende invloed hebben op de samenleving en ernstige randcriminaliteit tot gevolg hebben. De feiten getuigen van een zeer gebrekkig moraliteitsbesef.

U deed actief mee aan de foltering van de heer W., zowel in de bestelwagen als in de loods. U stuurde de beelden van de foltering in het busje en in de loods door via WhatsApp. U wist al een week voor de feiten dat u zou deelnemen aan een kidnapping in het drugsmilieu en deed dat voor het geld. U stond ook in contact met de opdrachtgevers over de betaling van de beloofde vergoeding voor de feiten en dit zowel voor u als voor diverse mededaders. U had geen enkel respect voor de psychische en fysieke integriteit van het slachtoffer, dat extreme pijn en angsten moest doorstaan. De feiten geven blijk van perversiteit en grote gewelddadigheid. U was lid van de criminele organisatie die dit deed om informatie te bekomen, uit wraak

voor de diefstal van drugs en uit misprijzen voor het slachtoffer. Eigenrichting, zoals hier aan de orde was, mag absoluut niet getolereerd worden in een georganiseerde maatschappij.

Uit het arrest d.d. 31.01.2025 blijkt: "Beklaagde F., met bijnamen "(...)-", "(...)" en "(...)", wist minstens 8 dagen voor de feiten dat hij iemand zou kidnappen voor geld. Hij stuurde een bericht naar zijn vriendin daaromtrent. Hij deed actief mee aan de foltering van het slachtoffer in de camionnette Peugeot Boxer. Het slachtoffer had sporen van ingedrukte sigaretten op zijn lichaam en het DNA van beklagde F. werd op een sigarettenpeuk in het busje gevonden. Zijn stem is ook te horen op het audio-fragment in het busje Peugeot Boxer waarop te zien is hoe fel het slachtoffer is toegetakeld en de betrokkenen zich afvragen of het slachtoffer nog leeft. Ook in de loods deed hij actief mee aan de foltering. Op de beelden draagt één van de daders met zwarte huidskleur, die meehelpt met het tegenhouden van het slachtoffer tijdens de foltering in de loods, dezelfde handschoenen als deze die beklagde F. bij had (van zijn werk). Beklaagde F. nam beelden van de foltering in de loods in W.. Hij stuurde de beelden uit de bestelwagen en uit de loods op 23.02.2023, na de feiten, door in een whatsapp-gesprek met 'Ferreira squad'. Het blijkt ook uit het telefonieonderzoek dat hij contacten had met degenen van wie ze betaling voor de job moesten krijgen. Hij stortte ook geld aan beklagde J. terwijl deze in de gevangenis verbleef."

De feiten zijn uitermate ernstig en getuigen van een verregaande criminele ingesteldheid, van een ontbrekend normbesef, van een grote gevaarlijkheid voor de maatschappelijke rust, van een absoluut gebrek aan respect voor mensen en van een onverzadigbare zucht naar groot en gemakkelijk geldgewin. De feiten kaderen in de activiteiten van een criminele organisatie die handelt in drugs en ook gewelddaden op personen pleegt. Wie zich in dit milieu ophoudt, doet dit enkel vanuit een egoïstische hang naar snel en groot geldgewin en houdt op geen enkele wijze rekening met de schade die verdovende middelen de gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. Evenmin wordt door leden van een criminele organisatie rekening gehouden met de nefaste maatschappelijke gevolgen van het drieste geweld dat dergelijke criminele organisaties hanteren, en waarvan voormelde feiten een veruitwendiging zijn.

Op 21.06.2023, u was toen onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van wederrechtelijke vrijheidsberoving met lichamelijke foltering (zie voorgaande veroordeling), werd er in uw cel een kleine hoeveelheid cannabis gevonden. U gaf aan de gevangenisdirecteur toe dat deze drugs u toebehoorden. Verdovende middelen houden onmiskenbaar reële gevaren in voor de volksgezondheid en leiden tot maatschappelijke overlast. Feiten van bezit van verdovende middelen in een penitentiaire inrichting getuigen van een normloze ingesteldheid. Het bezit van drugs in de gevangenis vormt bovendien een groot probleem, niet alleen voor de gezondheid van de gebruiker, maar creëert tevens een klimaat van onveiligheid in de gevangenis en zet het samenlevingsmodel in de gevangenis onder druk. Daarenboven wordt door het binnen brengen van drugs in de gevangenis elk geloofwaardig penitentiair beleid op de helling gezet. Voor dit feit werd u op 24.03.2024 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel gedurende een proeftermijn van 2 jaar.

Uw betrokkenheid bij de gewelddadige ontvoering en foltering van het slachtoffer getuigt van een uitzonderlijke ernst en perversiteit die op zichzelf reeds een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar vormen voor de fundamentele belangen van de samenleving. U hebt niet alleen actief deelgenomen aan deze extreme handelingen binnen het georganiseerde criminele drugsmilieu, maar u hebt ook bewust de beelden van de foltering verspreid aan de opdrachtgevers van de misdaad. Hiermee ondersteunt u en versterkt u de criminele organisatie, wat aantoont dat uw betrokkenheid verder gaat dan eenmalig geweld. Uw gedrag getuigt van een diepgewortelde criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Gezien de ernstige impact van uw daden op de maatschappelijke rust, de openbare veiligheid en de menselijke waardigheid, is het duidelijk dat de ernst van de gepleegde feiten op zichzelf voldoende is om beperkende maatregelen te rechtvaardigen.

Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u daadwerkelijk tot inkeer zou gekomen zijn of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Op 25.03.2025 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen waarna u mogelijks een inreisverbod opgelegd zou worden en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen

verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Het formulier werd samen met de terugkeerbegeleider ingevuld en een blanco exemplaar hoorrecht werd meegegeven opdat u desgewenst verdere aanvullingen zou kunnen maken. In de ingevulde vragenlijsten d.d. 25.03.2025 en 08.04.2025 verklaarde u dat uw taal Nederlands is; dat u Nederlands kan spreken, lezen en schrijven; dat u Engels en een beetje Spaans beheerst; dat u sinds 16.01.2016 in België bent; dat uw Surinaams paspoort en uw A-kaart vervallen is; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de (...) te 3500 Hasselt; dat u niet getrouwd of een duurzame relatie heeft; dat u momenteel nog niet in een echte relatie bent; dat u een minderjarige dochter heeft in België – M.M.S.A.D., geboren op (...)2021; dat u sinds uw opsluiting nog geen contact heeft gehad met uw dochter en ook niet met haar moeder – M.M.K.D., geboren op (...)2001 – (...); dat u familie heeft in België, namelijk uw ouders F.L. (geboren op (...)1977) en H.Y. (geboren op (...)1979) – (...) te 2400 M., 4 broers, 2 zussen, een paar tantes, ooms, nichten, nichtjes, neven, neefjes; dat u niet al hun adressen kan vinden maar wel de meeste namen: F.M., H.R., H.M., P.S. en M.E.; dat u familie heeft in Nederland en in Frankrijk: H.S., H.M., H.J., P.M. en nog veel meer; dat u geen diploma heeft maar dat u wel naar school bent geweest in het KTA Brasschaat – houtbewerking en CVO Horito te Turnhout - webdesign; dat u gewerkt heeft in België, namelijk ongeveer 10 maanden als koerier in Turnhout bij Domino's Pizza (van 2018 tot 2019); 1 dag in de chocolade fabriek in Kalmthout; 1 dag in een beenhouwerij te Kalmthout; ongeveer 1 jaar bij Laakdal logistics; ongeveer 3 weken bij Tom BV in L.; ongeveer 1 jaar P. in Lommel en dakwerken in Wemmel; dat u tijdens corona in Amsterdam gewerkt heeft toen de moeder van uw dochter zwanger was; dat u toen op en neer ging; dat u bij uw tante L. mocht werken die daar samen met haar man een paar restaurants heeft (Vle's keuken); dat u altijd in België gewoond heeft maar dat u tijdens corona vaak in Nederland was bij uw tante P. en uw nonkel M.; dat u op en neer ging; dat u nog niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België, dat dit uw eerste maal is; dat u redenen heeft waarom u niet naar uw land kan terugkeren, namelijk omdat u hier alles heeft; dat uw ouders, broers, zussen en uw dochtertje hier zijn; dat uw dochtertje ook nog heel jong is en u graag weer een band met haar wil als vader; dat als u teruggaat u waarschijnlijk dakloos zal zijn en helemaal opnieuw moet beginnen in uw eentje; dat u hier nog hulp kan krijgen van uw ouders en u nog bij hen kan wonen; dat degene die u groot heeft gebracht voordat u naar hier verhuisde al 9 jaar overleden is en dat u dus ook niet bij hem terecht kan en dat het grootste deel van uw familie hier is of in Europa woont.

U verklaarde op 08.04.2025 dat u documenten zou overmaken per mail maar tot op heden (27.05.2025) heeft de Administratie geen documenten ontvangen.

U verklaarde momenteel geen duurzame relatie te hebben op het Belgische grondgebied.

U verklaarde wel een minderjarige dochter te hebben: M.M.S.A.D.(geboren te Mol op (...)2021, nationaliteit: Spanje). Zij zou geboren zijn uit uw relatie met M.M.K.D. (geboren in de Dominicaanse Republiek op (...)2001, nationaliteit: Spanje - EU-kaart geldig tot 27.03.2030). Mevrouw M. noch S. komen op bezoek in de gevangenis. U verklaarde in uw hoorrecht ook zelf dat u sinds uw opsluiting nog geen contact heeft gehad met hen.

Er wordt opgemerkt dat uit de registers blijkt dat S. niet door u erkend werd, enkel de moederlijke afstamming staat vast. Uit het rijksregister kan afgeleid worden dat jullie van 29.07.2021 tot 08.06.2022 en van 26.07.2022 tot 05.02.2024 officieel ingeschreven stonden op hetzelfde adres. Op 17.03.2023 werd u opgesloten in de gevangenis en vanaf 01.02.2024 onderging u uw hechtenis onder E.T. op het adres van uw moeder. Sinds 31.01.2025 verblijft u weer in de gevangenis. U legt geen stukken voor waaruit blijkt dat u reeds stappen ondernam om haar als uw dochter te erkennen. Uit geen enkel voorliggend document blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de dochter van uw ex-partner.

Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De vraag is of u kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van de dochter van uw ex-partner rekening dient te worden gehouden. In casu maakt u niet aannemelijk dat u een zorgdragende volwassene voor de dochter van uw ex-partner bent en dat onderhavige beslissing haar belangen schaadt. U toont niet aan dat u na uw vrijheidsberoving contact met S. heeft onderhouden. Zoals reeds vermeld, kreeg u in de gevangenis tot op heden (26.05.2025) nog geen bezoek van haar (u verbleef fysiek in de gevangenis van 17.03.2023 tot 01.02.2024, dan ging u in E.T. op het adres van uw moeder en sinds 31.01.2025 verblijft u ononderbroken in de gevangenis). Evenmin toont u aan dat u deelneemt in de beslissingen qua opvoeding of dat u enig onderhoudsgeld betaalt. Het gegeven dat u ongeveer 1 jaar en 7 maanden op eenzelfde adres ingeschreven stond als S. en haar moeder maakt niet dat daarom aangenomen moet worden dat u als een zorgdragende volwassene ten aanzien van S. moet

beschouwd worden. Uw wens om naar de toekomst toe uw band met S. uit te bouwen doet uiteraard geen afbreuk aan deze vaststellingen. Verder verhindert niks u om via moderne communicatiemiddelen of bezoeken contact te onderhouden met haar, er werden geen stukken voorgelegd waaruit het tegendeel blijkt.

Zelfs indien met officiële stukken aangetoond zou zijn dat u de vader van S. bent, dat u gedurende uw relatie met haar moeder als zorgdragende volwassene voor S. beschouwd kon worden en dat de relatie tussen u en S. heden voldoende standvastig zou zijn om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals supra reeds aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Zoals reeds aangegeven heeft u sinds uw opsluiting nog geen contact gehad met S. en ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een omgangsregeling. Uit niks blijkt dat u vanuit het land waar u zich in de toekomst zal vestigen, geen contact meer zou kunnen onderhouden dan wel opbouwen met S. via de moderne communicatiemiddelen en middels korte bezoeken. Familieleden of vrienden in België zouden haar kunnen begeleiden bij zo'n bezoek zolang ze nog te jong is om zelfstandig te reizen. Mogelijks kan zij de schoolvakanties bij u doorbrengen. Bovendien kan u haar desgewenst vanuit het buitenland financieel ondersteunen. Dat het contact met uw vermeende dochter moeilijker zou verlopen doordat uw verblijfsrecht beëindigd wordt, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u gepleegde feiten.

U verklaarde in uw hoorrecht dat u familie heeft in België, namelijk uw moeder (H.Y. M., geboren te Paramaribo op (...)1979, nationaliteit: Suriname, F+ kaart geldig tot 22.02.2033), uw vader (F.L.F., geboren te Paramaribo op (...)1977, nationaliteit: Suriname, F+ kaart geldig tot 24.10.2034), uw zussen (F.C.L.S., geboren te Paramaribo op (...)1996, nationaliteit: Suriname, F+ kaart geldig tot 06.12.2034 en F.F.C.M., geboren te Suriname op (...)2002, nationaliteit: Suriname, B-kaart geldig tot 30.06.2028) en uw stiefbroers (M.I.R.A., geboren te Amsterdam op (...)2006, nationaliteit: Nederland, EU kaart geldig tot 14.12.2028; F.K.J.E., geboren te Amsterdam op (...)2009, nationaliteit: Nederland, EU+ kaart geldig tot 15.09.2032; H.R.F.D., geboren te Antwerpen op (...)2014, nationaliteit: Nederland, identiteitskaart voor kind geldig tot 30.11.2024 en H.R.F.D., geboren te Antwerpen op (...)2014, nationaliteit: Nederland, identiteitskaart voor kind geldig tot 30.11.2024). Sommigen van hen komen op bezoek in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 26.05.2025).

Opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en/of tussen (stief)(half)broers en (stief)(half)zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u, uw moeder, uw vader, uw stiefbroers en/of uw zussen. Het gegeven dat sommigen van hen u bezoeken in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uit de omstandigheid dat u sinds 05.02.2024 opnieuw bij uw ouders en uw stiefbroers woont, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden worden afgeleid. Uw leeftijd, met

name 25 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

Een eventuele financiële afhankelijkheid en het inwonen volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familieleden aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door uw familieleden, ook als u in Suriname verblijft, gegeven worden (bijvoorbeeld door middel van storting). Het is wel heel duidelijk dat uw familieleden er helemaal niet in geslaagd zijn u op het rechte pad te houden, hun aanwezigheid in België heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden met uw familie in België, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. De contacten met familie in België kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Suriname of elders. Dat de uitoefening van uw familieleven moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

U maakt daarnaast ook melding van de aanwezigheid in België van een paar tantes, ooms, neven en nichten, onder andere F.M., H.R., H.M., P.S. en M.E. Op geen enkele manier wordt aangetoond dat er daadwerkelijk sprake is van hechte persoonlijke banden met één van hen, noch wordt een familieband aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat zij in België verblijven.

Verder verwees u naar familie die woonachtig is in Nederland en in Frankrijk, namelijk H.S., H.M., H.J. en P.M. Naast het gegeven dat de verwantschapsband niet aangetoond werd, blijkt ook geen bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden. Ook met hen kan u, indien u het contact zou willen herstellen, contact opnemen via de moderne communicatiemiddelen of middels (korte) bezoeken.

Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou verlaten en er gedurende 10 jaar niet terugkeert. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Op 16.01.2016 kwam u in België aan en u verkreeg uiteindelijk verblijfsrecht op basis van een aanvraag tot gezinshereniging met uw vader ingediend op 13.09.2017.

U verblijft ondertussen 9 jaar in België. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 9 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Meer nog, het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het contact met vrienden, kennissen en verwanten in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in België officieel gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en is niet van dien aard dat het onderhavige maatregel kan milderer. De vaardigheden die tijdens de tewerkstellingen in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Er kan worden aangenomen dat u sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst of elders, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Evenmin is gebleken van een situatie waarin u geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar uw land van

herkomst niet verwacht zou mogen worden. U heeft er tot u bijna 16 jaar oud was gewoond en u spreekt de taal, u heeft veel langer in Suriname gewoond dan in België. U verklaarde dat degene die u groot heeft gebracht voordat u naar België verhuisde al 9 jaar overleden is en dat u dus ook niet bij hem terecht zou kunnen. Daar u er tot u bijna 16 jaar oud was woonde, heeft u er ongetwijfeld ook nog vrienden en kennissen waarop u indien nodig tijdelijk een beroep kan doen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Ook uw familie in België kan u desgewenst vanuit België emotionele en/of financiële bijstand verlenen. Hoe dan ook bent u een volwassen man die in staat kan worden geacht zijn leven zelfstandig uit te bouwen in een land waarvan hij de nationaliteit heeft zelfs al moest u geen beroep kunnen doen op familie en/of kennissen.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Er zijn bovendien geen gronden aanwezig om aan te nemen dat u in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringingen of mensonterende behandelingen. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet. *****

Er wordt geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing maakt zonder meer ook een inbreuk uit op artikel 8 EVRM.

Dit artikel! waarborgt de bescherming van het gezins- en privéleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht,

Verzoeker heeft in België een familieleven met zijn familieleden die beschermd wordt onder artikel 8 EVRM. Het is duidelijk dat enkel op ons grondgebied het familieleven kan plaatsvinden daar verzoeker amper kennis heeft van enige familie in Suriname.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn familieleden. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, 8 150).

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, 8 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 EVRM, Derhalve dient door de Staatssecretaris een fair balance te worden gemaakt, tussen de noodzaak om in te mengen in het privé-en familieleven van verzoeker wegens het gevaar voor de openbare orde en de impact van die inmenging op de betrokken personen. Het is de taak van verwerende partij om

aan te tonen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. M.a.w. er dient een fair balance, een afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn privé- en gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde).

Om te weten hoe deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens vaste rechtspraak EHRM rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde Boultif/Unercriteria:

- 1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven;*
- 2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt;*
- 3° de tijdsperiode sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode;*
- 4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;*
- 5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;*
- 6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;*
- 7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;*
- 8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;*
- 9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt;*
- 10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;*
- 11° in voorkomend geval medische gegevens* Deze criteria zijn allen van belang voor het gezinsleven. Voor het privéleven zijn van belang het eerste, tweede, derde, tiende en elfde criterium (EHRM 15 november 2012, Shala/Zwitserland).

De essentie van de fair balance is een billijke afweging tussen de particuliere belangen van de verzoeker en de belangen van de Staat.

DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van verzoeker. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Bovendien woont hij hier al meer dan 15 jaar. In casu is, door het langdurige, ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, een niet te negeren band ontstaan met de Belgische maatschappij.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn familie, vrienden, leefwereld, werk en hij nergens anders terecht kan en van quasi alle rechten wordt benomen.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

Verzoeker voert in zijn enig middel aan dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM. Hij heeft namelijk een familieleven op het Belgisch grondgebied en een voldoende hechte band met zijn familieleden. Dit familieleven kan enkel in België plaatsvinden aangezien verzoeker amper kennis heeft van enige familie in Suriname. De beslissing van de gemachtigde vormt bijgevolg een inmenging in zijn privé- en gezinsleven. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM en stelt dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, een feitenkwestie is. Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat niet wordt betwist dat hij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en dat een afweging – fair balance – dient gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn privé- en gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde). Om deze balans te maken dient rekening te worden gehouden met de Boultif/Unercriteria, namelijk: 1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven; 2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt; 3° de tijdspanne sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode; 4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen; 5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar; 6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam; 7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd; 8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt; 9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt; 10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming; 11° in voorkomend geval medische gegevens. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde onvoldoende rekening gehouden met bovengenoemde criteria en geen passend gewicht gehecht aan zijn belangen. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat het belang van de staat primeert boven het belang van verzoeker. Daarnaast reikt verzoeker voldoende elementen aan die toelaten aan te nemen dat hij in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd.

Daarnaast stipt verzoeker aan dat in de eerste plaats door de gemachtigde dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Volgens verzoeker is het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk. Verzoeker woont reeds meer dan 15 jaar in België. Door dit langdurige ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied is er een niet te negeren band ontstaan met de Belgische maatschappij.

De gemachtigde heeft de feiten niet correct beoordeeld volgens verzoeker. Daarnaast is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk aangezien verzoeker wordt gescheiden van zijn familie, vrienden, leefwereld, werk en hij nergens anders terecht kan en hem quasi alle rechten worden ontnomen.

Beoordeling

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om een oordeel te vellen in de plaats van de gemachtigde. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of de gemachtigde deze correct heeft beoordeeld en of de gemachtigde op grond daarvan niet tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van het toepasselijke wetsartikel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en bijgevolg een inreisverbod van 10 jaar heeft afgegeven. De gemachtigde motiveert dat verzoeker op 17 maart 20223 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van wederrechtelijke vrijheidsberoving met lichamelijke foltering. Vanaf 1 februari 2024 onderging verzoeker de voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht. Op 24 maart 2024 werd verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen ten gevolge van het feit cannabis in bezit te hebben gehad voor persoonlijk gebruik, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd in een penitentiaire inrichting. Er werd namelijk in de cel van verzoeker een kleine hoeveelheid cannabis gevonden waarvan hij toegaf dat de drugs van hem waren. Het bezit van verdovende middelen in de gevangenis getuigen van een normloze ingesteldheid en vormt bovendien een groot probleem, niet alleen voor de gezondheid van de gebruiker, maar creëert tevens een klimaat van onveiligheid in de penitentiaire instelling en zet het samenlevingsmodel van de gevangenis onder druk. Daarbij wordt door zulke feiten elk geloofwaardig penitentiair beleid op de helling gezet, aldus de gemachtigde. Tot slot werd verzoeker op 31 januari 2025 veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen omdat verzoeker zich schuldig had gemaakt aan wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie en actief meewerkte aan de gevangenneming van de heer W. waarbij hij met de dood werd bedreigd, gefolterd met zware verminking tot gevolg (geslagen, geschopt, overgoten met ammoniak, op het voorhoofd en rug werden worden en patronen gekrast, op de voeten en knieën werd het slachtoffer geslagen met een hamer, oorlellen werden doorgeknijpt, de voeten met een mes bewerkt, een vinger afgeknijpt, ...) en vervolgens werd gedumpt. Verzoeker verspreidde ook beelden van de foltering via moderne communicatiemiddelen. De letsels van het slachtoffer getuigen niet alleen van een buitengewone gruwelijkheid maar werden tevens toegebracht in een specifieke context van professionele drugscriminaliteit. De gemachtigde is van oordeel dat de feiten getuigen van een zeer gebrekkig moraliteitsbesef en dat het gedrag van verzoeker duidt op een diepgewortelde criminele ingesteldheid en een sterke verbondenheid met een milieu waar geweld en misdaden worden genormaliseerd. Uit de feiten blijkt eveneens dat verzoeker fysieke wraak bij winstverdeling absoluut liet primeren boven menselijke waarden. Volgens de huidige detentiefiche van verzoeker zal hij zijn strafeinde bereiken op 13 maart 2031. Op 31 januari 2025 werd het elektronisch toezicht eveneens ingetrokken en werd verzoeker opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van de veroordeling van 31 januari 2025.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde concreet heeft toegelicht waarom een inreisverbod van 10 jaar in casu proportioneel is. De zware feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld worden bovendien niet betwist. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker, terwijl hij vast zat in de gevangenis, zijn gedrag niet verbeterde en verder ging met het plegen van een ander misdrijf (nl. bezit van cannabis).

Verzoeker werd door de gemachtigde op 25 maart 2025 op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om zijn recht op verblijf te beëindigen en hem mogelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde tijd zou worden ontzegd. Er werd verzoeker de mogelijkheid geboden om binnen een bepaalde termijn relevante elementen aan te voeren die de beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. In de ingevulde vragenlijsten verklaarde verzoeker o.a. dat hij Nederlands kan spreken, lezen en schrijven; dat hij sinds 2016 in België is; dat zijn Surinaams paspoort en A-kaart vervallen zijn; dat hij geen ziekte heeft die hem zou belemmeren te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren; dat hij ongehuwd is en geen duurzame relatie heeft; dat hij een minderjarige dochter heeft waar hij geen contact meer mee heeft (noch met de moeder) sinds zijn opsluiting; dat hij familie heeft in België, Nederland en Frankrijk; dat hij geen diploma heeft; dat hij gewerkt heeft in België; dat hij nog niet werd veroordeeld/opgesloten in een ander land dan België; dat hij niet naar zijn herkomstland kan terugkeren omdat hij alles hier heeft (ouders, broers, zussen, dochtertje); dat zijn dochter nog heel jong is en hij graag weer een band met haar wil als vader; dat indien hij terug gaat hij waarschijnlijk dakloos zal zijn en helemaal opnieuw moet beginnen in zijn eentje, dat hij in België nog de hulp kan krijgen van zijn ouders en nog bij hen kan wonen; dat diegene die hem groot heeft gebracht in Suriname vooraleer hij naar België kwam reeds 9 jaar overleden is en hij dus ook niet bij hem terecht kan en dat het grootste deel van zijn familie in België is of in Europa woont.

Waar verzoeker ingaat op zijn privé- en gezinsleven, onderzoekt de Raad dit in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dat bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Voor die belangenafweging moeten alle gekende feiten en omstandigheden betrokken worden.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Vooreerst stelt de Raad vast dat, wat betreft het gezinsleven, de gemachtigde erop wijst dat verzoeker zijn minderjarige dochter niet erkend heeft. Evenmin legt verzoeker stukken neer waaruit blijkt dat hij reeds stappen ondernam om haar als dochter te erkennen. Ook legt verzoeker geen enkel stuk voor dat hij een bloed- of aanverwantschapsband zou hebben met de dochter van zijn ex-partner. Volgens de rechtspraak van het EHRM wordt in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name wanneer er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene die geen bloedverwant is. De Raad moet echter de redenering van de gemachtigde volgen wanneer deze laatste motiveert dat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker gezien kan worden als een zorgdragende volwassene voor de dochter van zijn ex-partner. Verzoeker verklaart zelf dat hij sinds zijn opsluiting geen contact met haar heeft gehad. Daarbij toont verzoeker niet aan dat hij deelneemt in beslissingen op het vlak

van opvoeding of dat hij enig onderhoudsgeld betaalt. Ook ligt er geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een omgangsregeling. Het gegeven dat verzoeker 1 jaar en 7 maanden op hetzelfde adres als het meisje en haar moeder heeft gewoond, toont evenmin aan dat verzoeker moet worden beschouwd als een zorgdragende volwassene voor het meisje. De wens van verzoeker om in de toekomst een band met het meisje op te bouwen doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. De gemachtigde gaat verder door te stellen dat verzoeker via bezoek (bv. tijdens schoolvakanties) contact met haar kan houden en dat verzoeker in ieder geval niet aantoont dat dit niet mogelijk zou zijn. Tot slot motiveert de gemachtigde dat in het geval dat verzoeker wel gezien zou kunnen worden als een zorgdragende volwassene t.o.v. het dochttertje van zijn ex-partner, dat volgens artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie-en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen – zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten – te verzekeren. Het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde is volgens de gemachtigde superieur aan de familiale gezinsbelangen die hij zou kunnen laten gelden.

Wat betreft andere familie van verzoeker, wijst de gemachtigde erop dat verzoeker verklaart dat zijn moeder, vader, zussen en stiefbroers zich in België bevinden. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003 Mokrani/Frankrijk, § 33, eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dienaangaande oordeelt het Hof dat de banden tussen jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55). De gemachtigde motiveert dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn moeder, vader, zussen of stiefbroers. Het gegeven dat verzoeker bij zijn ouders en stiefbroers inwoonde en dat zij hem kwamen bezoeken in de gevangenis volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid van zijn familieleden aan te tonen. Een eventuele financiële afhankelijkheid volstaat evenmin aangezien een financiële ondersteuning van de familie ook gegeven kan worden als verzoeker in Suriname zou verblijven (bv. door middel van stortingen). Zijn familie kan verzoeker vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Suriname. Daarnaast is verzoeker een 25 jaar oude man waardoor dit in beginsel toelaat te veronderstellen dat hij eveneens in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Verder wijst de gemachtigde erop dat er geen onoverkomelijke hinderpaal aanwezig is om regelmatig contact te onderhouden met zijn familie in België door middel van moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken. Gezien het strafrechtelijke verleden van verzoeker stelt de gemachtigde dus dat zijn familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Daarnaast maakt verzoeker ook melding van enkele nonkels en tantes die in België zouden wonen. Verzoeker toont echter op geen enkele manier aan dat er sprake is van een hechte persoonlijke band met één van hen, noch wordt een familieband aangetoond. Verder verwijst verzoeker eveneens naar familie die in Frankrijk en Nederland zouden verblijven. Naast het gegeven dat er geen verwantschapsband wordt aangetoond, wordt evenmin aangetoond dat verzoeker afhankelijk is van één van hen. Ook met deze familie kan verzoeker contact onderhouden mits moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken, aldus de gemachtigde.

In casu wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift de motieven omtrent de dochter van zijn ex-partner volledig ongemoeid laat. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM houdt verzoeker het bij de termen 'familie en vrienden'. Verzoeker geeft geen enkele repliek op bovenstaande argumenten van de gemachtigde omtrent de dochter van zijn ex-partner, noch op de argumenten omtrent de niet aangetoonde afhankelijkheid van verzoeker t.o.v. zijn andere familieleden. Verzoeker stelt zonder meer dat er voldoende elementen zijn die toelaten aan te nemen dat hij in België een gezinsleven heeft opgebouwd. Met dit betoog doet verzoeker echter geen afbreuk aan de niet kennelijk onredelijke en zorgvuldige argumentatie van de gemachtigde. De Raad kan verzoeker dan ook niet volgen wanneer deze stelt dat de bestreden beslissing onredelijk is en de feiten niet correct werden beoordeeld. Anders dan verzoeker aanvoert, kan de Raad dan ook niet vaststellen dat hier sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de dochter van zijn ex-partner of tussen verzoeker en zijn overige familieleden, en diende de gemachtigde in principe ook niet over te gaan tot een belangenafweging dienaangaande.

Desalniettemin is de gemachtigde ook overgegaan tot een belangenafweging, voor het geval er toch een beschermingswaardig gezinsleven zou moeten aangenomen worden. Zo erkent hij dat het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt in de belangenafweging, maar dat het niet onmogelijk is om ook rekening te houden met andere belangen. Hij heeft daarbij gesteld dat de aard en de ernst van het misdrijf belangrijke

factoren zijn, dat er in casu sprake is van een uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met het kind, zodat dit niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van het kind en dat er geen beletsel bestaat om de ouder te gaan opzoeken in het land van herkomst. In het geval van verzoeker erkent de gemachtigde dat het kind nog jong is, maar stelt hij op redelijke wijze enerzijds dat momenteel geen contact bestaat met het kind sedert verzoeker in de gevangenis zit en anderzijds dat familieleden in België het kind kunnen begeleiden naar Suriname om verzoeker te bezoeken tijdens de schoolvakanties. De gemachtigde erkent op redelijke wijze dat het contact met de vermeende dochter moeilijker zal verlopen, maar stelt dat dit te wijten is aan het gevolg van de door verzoeker gepleegde feiten. Deze belangenafweging acht de Raad zorgvuldig en niet kennelijk onredelijk gezien de gruwel van de door verzoeker gepleegde feiten. Hetzelfde kan gesteld worden ten aanzien van zijn andere aangehaalde familieleden, ook daar heeft de belangenafweging uitgewezen dat het gevaar dat van verzoeker uitgaat, opweegt tegen zijn sociale banden in het Rijk.

Het argument van verzoeker dat de beslissing kennelijk onredelijk is omdat hij zal worden gescheiden van zijn familie, vrienden, leefwereld, werk en hij nergens anders terecht kan en hem quasi alle rechten worden ontnomen, overtuigt in het geheel van alle elementen die uitvoerig, zorgvuldig en redelijk werden in overweging genomen niet. Zoals de gemachtigde vaststelt, is verzoeker een volwassen man waarvan mag worden verwacht dat hij in staat is zijn leven in zijn herkomstland zelfstandig uit te bouwen. Verzoeker toont in ieder geval niet concreet aan dat hij hier niet toe in staat zou zijn. Des te meer nu uit het gehoorverslag van 25 maart 2025 blijkt dat verzoeker verklaarde wel nog familie te hebben in Suriname, doch er geen contact mee te hebben.

Wat betreft het privéleven betwist de gemachtigde in de bestreden beslissing niet dat het opleggen van een inreisverbod een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker. Desalniettemin wordt de inmenging in het privéleven toegestaan door artikel 8 van het EVRM wanneer dit door de wet voorzien wordt en noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of openbare orde. Er blijkt uit de belangenafweging dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die hij zou kunnen doen gelden. De gemachtigde stipt verder aan dat verzoeker ondertussen 9 jaar, en geen 15 jaar zoals verzoeker zelf poneert, in België verblijft. Ondanks dit lange verblijf blijkt niet dat verzoeker een dermate bijzondere binding met België zou hebben die de normale binding overstijgt. Het gedrag van verzoeker, dat een ernstige verstoring vormt van de openbare orde, geeft eerder blijk van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarin verzoeker leeft en waarvan hij de fundamentele waarden heeft miskend. De gemachtigde gaat verder dat het contact met vrienden, kennissen en verwanten in België onderhouden kan worden via moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken. Het gegeven dat verzoeker in België heeft gewerkt is niet van die aard dat het de beslissing van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig kan maken. Zo stelt de gemachtigde op redelijke wijze dat de vaardigheden die verzoeker heeft verworven tijdens zijn tewerkstellingen in België een positieve invloed kunnen hebben op de kansen op de arbeidsmarkt in het herkomstland. Tot slot blijkt niet dat verzoeker geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst. Verzoeker heeft in Suriname tot zijn bijna 16 jaar gewoond, langer dan dat hij in België verblijft en hij spreekt de taal. Verzoeker verklaarde dat de persoon die hem heeft grootgebracht in Suriname overleden is, doch verzoeker is, zoals terecht gemotiveerd, een volwassen man die in staat wordt geacht zijn leven zelfstandig uit te bouwen in een land waarvan hij de nationaliteit heeft zelfs indien hij geen beroep zou kunnen doen op familie en/of kennissen aldaar. Eveneens kan de gemachtigde gevolgd worden in zijn motief dat de familie in België en bij uitbreiding in Europa, verzoeker financieel ook op afstand bijstand kan verlenen.

De Raad is in casu van oordeel dat de argumentatie van verzoeker geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Zo stelt verzoeker dat het verderzetten van zijn privéleven elders onmogelijk is, zonder concreet te motiveren waarom dit onmogelijk zou zijn. Daarnaast argumenteert verzoeker al 15 jaar in België te wonen, wat overigens niet klopt, en er een niet te negeren band is ontstaan met de Belgische maatschappij. De Raad erkent dat verzoeker reeds lang een verblijfsrecht heeft op het Belgisch grondgebied en de bestreden beslissing dan ook een zeer zware inmenging vormt in diens privéleven, gezien de zeer lange duur van het inreisverbod. Dit wordt ook uitdrukkelijk door de gemachtigde erkent, waar hij stelt dat niet wordt betwist dat een terugkeer naar Suriname en het verbod om terug te keren gedurende 10 jaar een aanpassing van verzoeker zal vergen. Maar er moet met de gemachtigde worden vastgesteld dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt, primeert op zijn persoonlijke belangen. Hierbij heeft de gemachtigde wel een passend en afdoende gewicht gehecht aan zijn persoonlijke belangen, ook in het licht van zijn privéleven en is hij tot een redelijke belangenafweging overgegaan, anders dan verzoeker aanvoert. De niet te negeren band met België heeft verzoeker er immers niet van weerhouden om zowel herhaalde kleinere als gruwelijke feiten te plegen op Belgisch grondgebied.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker opgesomde Boultif/Unercriteria en hier tevens uitgebreid over heeft gemotiveerd. Anders dan verzoeker stelt, neemt de Raad aan dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle specifieke elementen van het dossier voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, deze specifieke elementen correct heeft

beoordeeld en dat hij niet op onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen, ook al betreft het in casu een zeer lang inreisverbod.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES